I sag 231/81

angående en anmodning, som Bundesfinanzhof, 7. afdeling, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

HAUPTZOLLAMT WÜRZBURG

mod

H. WEIDENMANN GMBH & CO.

intervenient:

FORBUNDSFINANSMINISTEREN,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 3004/75 af 17. november 1975 om fastsættelse af toldpræferencer for visse tekstilvarer med oprindelse i udviklingslande (EFT L 310, s. 24) og Rådets forordning nr. 3022/76 af 13. december 1976 om åbning, fordeling og forvaltning af fællesskabstoldpræferencer for tekstilvarer med oprindelse i udviklingslande og -territorier (EFT L 349, s. 69),

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. Touffait, dommerne Mackenzie Stuart og U. Everling,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Indstævnte i hovedsagen, Hellmuth Weidenmann GmbH & Co., Kolpingstraße 3, Aschaffenburg, anmodede den 20. december 1976 om toldklarering til fri omsætning af 41 baller vævet kamgarnstof, som selskabet havde indført fra Argentina, under pos. 53.11 B II i den fælles toldtarif. I overensstemmelse hermed opgav selskabet Argentina som oprindelsesland i toldangivelsen. Samtidig afgav selskabet løfte om at indlevere oprindelsescertifikatet efterfølgende. Følgelig opkrævede Hauptzollamt ved foreløbig afgiftsafgørelse af 21. december 1976 alene indførselsomsætningsafgift. Samtidig pålagde Hauptzollamt indstævnte at indlevere oprindelsescertifikatet senest den 15. januar 1977. Indstævnte indsendte imidlertid først certifikatet med skrivelse af 2. februar 1977.

Under henvisning til, at der i henhold til bestemmelse C i den tyske brugstarif ikke kunne indrømmes toldpræference efter den 15. januar 1977, opkrævede Hauptzollamt derfor ved berigtigelsesafgørelse af 3. februar 1977, på grundlag af toldsatsen i den fælles toldtarif på 18 %, told med et beløb af 5 840,99 DM.

Finanzgericht München, der behandlede den af indstævnte anlagte sag, ophævede ved dom af 21. februar 1979 berigtigelsesafgørelsen. I domsbegrundelsen udtaltes det, at den indførte vare i henhold til artikel 1, stk. 1 og 2, i forordning nr. 3004/75 var toldfri, og at betingelserne for toldsuspension var opfyldt. Ifølge Finanzgericht's opfattelse fulgte det nemlig af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 3004/75, at oprindelsescertifikatet også kunne fremlægges efterfølgende, hvilket også bekræftedes af artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 3214/75 af 3. december 1975 om definitionen af begrebet varer med oprindelsesstatus til brug ved anvendelsen af de toldpræferencer, der af Det europæiske økonomiske Fællesskab indrømmes visse varer fra udviklingslande (EFT L 323, s. 1). Retten fandt i øvrigt, at bestemmelse C i den tyske brugstarif ikke med retsvirkning kunne begrænse anvendelsen af toldsuspensionen.

Hauptzollamt rejste derpå revisionsanke af dommen og gjorde herunder i det væsentlige gældende, at præferencetoldsatsen ikke skulle anvendes, når betingelserne efter forordning nr. 3004/75 ikke var opfyldt inden for forordningens gyldighedsperiode. Baggrunden for disse regler var, »at en kontrol med lofterne og størstemængderne kun er mulig, hvis der på tidspunktet for konstateringen af de indførte mængder ikke længere med tilbagevirkende kraft kan indtræde ændringer«.

I øvrigt var en afskrivning af de indførte mængder på de lofter, som var fastsat for den følgende præferenceperiode, ikke mulig, da forordning nr. 3022/76, der gjaldt for året 1977, ikke omfattede indførsler, som fandt sted allerede i 1976.

Ifølge indstævntes opfattelse hviler revisionsanken alene på, at fristen for fremlæggelse af oprindelsescertifikatet, der i bestemmelse C var fastsat til den 15. januar 1977, »er af materielretlig art og dermed præklusiv«. Denne retsopfattelse er imidlertid ukorrekt, idet fristreglerne for fremlæggelse af oprindelsescertifikat ikke hviler på fællesskabsretlig bestemmelse, hvorfor sådanne regler ikke har kunnet have materielretlige virkninger.

Under alle omstændigheder ville der, hvis der i modsætning til indstævntes opfattelse ikke bestod et krav på toldfritagelse i henhold til forordning nr. 3004/75, have bestået et krav på toldfritagelse i henhold til forordning nr. 3022/76. Begge forordninger havde nemlig efter indstævntes opfattelse til formål at øge importen fra udviklingslandene inden for de nærmere fastsatte grænser. At begrænse rækkevidden heraf »ved småligt bureaukrati og smålig formalisme ville tilintetgøre overstatslige bestræbelser«.

Forbundsfinansministeren indtrådte herefter i sagen og foreslog, at der indhentedes en præjudiciel afgørelse fra EF-Domstolen.

Bundesfinanzhof har anført, at det af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 3004/75 følger, at afskrivning i artiklens forstand ikke kan ske, og at suspension af toldsatserne følgelig ikke kan få virkning, såfremt en af de dér fastsatte betingelser ikke er opfyldt.

Spørgsmålet er imidlertid efter Bundesfinanzhof's opfattelse, om betingelserne skal være opfyldt inden for det tidsrum, hvor toldsatserne var suspenderet i henhold til artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 3004/75, eller om oprindelsescertifikatet også kan fremlægges efter udløbet af dette tidsrum.

Som følge heraf har retten ved kendelse af 10. juli 1981 udsat sagen på Domstolens præjudicielle afgørelse af følgende spørgsmål:

»1. Kan suspensionen af toldsatserne efter artikel 1 i forordning (EØF) nr. 3004/75 anvendes for varer, der er indført, frembudt og angivet til fri omsætning i 1976, men for hvilke oprindelsescertifikat først er forelagt i februar 1977?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Gælder dette også, når oprindelsescertifikatet ganske vist først kunne forelægges i 1977, men på et tidligere tidspunkt end sket, dvs. inden den 15. januar 1977?

3. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Kan suspensionen af toldsatserne efter artikel 1 i forordning (EØF) nr. 3022/76 anvendes for varer, der er indført, frembudt og angivet til fri omsætning i 1976, men for hvilke oprindelsescertifikat er forelagt i 1977?«

Forelæggelseskendelsen er registreret på Domstolens justitskontor den 10. august 1981.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftligt indlæg af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent P. Gilsdorf, som befuldmægtiget, bistået af J. Grunwald, Kommissionens juridiske tjeneste.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen ved kendelse af

20. januar 1982 i henhold til procesreglementets artikel 95 besluttet at henvise sagen til tredje afdeling og at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

Kommissionen har indledningsvis anført, at forordning nr. 3004/75 ikke indeholder udtrykkelige bestemmelser om efterfølgende indgivelse af oprindelsescertifikater. Efter Kommissionens opfattelse kan denne »tavshed« hverken betragtes som et forbud mod eller som en tilladelse til at indgive certifikatet efterfølgende. Derimod kan det formentlig udledes af forordningens artikel 3, stk. 2, og af forordningens formål, »at efterfølgende indgivelse af oprindelsescertifikatet ifølge forordningen anses for lovlig inden for visse grænser«. Der er imidlertid her tale om en gennemførelsesforanstaltning, som det i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 3004/75 påhviler Kommissionen at træffe. Når der ikke findes fællesskabsregler vedrørende efterfølgende indgivelse af oprindelsescertifikater, må reguleringen af dette procedurespørgsmål henhøre under national lovgivning.

Der er imidlertid ved Kommissionens forordning nr. 3214/75 fastsat regler til gennemførelse af forordning nr. 3004/75. Artikel 7 i forordning nr. 3214/75 fastsætter den materielretlige gyldighedsperiode for oprindelsescertifikatet inden for toldpræferenceproceduren, idet det bestemmes, at certifikatet kan fremlægges »inden fem måneder fra den dato, hvor de ansvarlige myndigheder i det eksporterende præferenceberettigede land har foretaget udstedelsen, ... for det toldsted i Fællesskabet, ved hvilket varerne frembydes«. Fristen kan forlænges til ti måneder. Det følger af denne bestemmelse, at et efterfølgende indgivet oprindelsescertifikat skal tages i betragtning, så længe den ovenfor nævnte frist ikke er udløbet. Da nemlig forordning nr. 3214/75 ikke indeholder nogen udtrykkelig og utvetydig regel om en mulig begrænsning af oprindelsescertifikatets gyldighedsperiode, hvorefter det skulle miste sin gyldighed efter indførslen, »tåler certifikatindehaverens berettigede forventning støttet på reglerne i artikel 7 ingen indskrænkende fortolkning af bestemmelsen«.

Det følger heraf, at det toldsted, hvor toldbehandlingen finder sted, i henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 3214/75 frit kan afgøre, om det vil tage et oprindelsescertifikat i betragtning efter udløbet af fremlæggelsesfristen efter artikel 7 i forordning nr. 3214/75.

Da imidlertid nationale bestemmelser, der forkorter den i artikel 7 i forordning nr. 3214/75 fastsatte gyldighedsperiode for oprindelsescertifikater som stridende mod artikel 7 ikke kan finde anvendelse, kan oprindelsescertifikater efter Kommissionens opfattelse »også fremlægges, efter at produkterne er frembudt for toldvæsenet og angivet til fri omsætning, så længe fremlæggelsesfristen [for certifikatet] i artikel 7 i forordning nr. 3214/75 ikke er udløbet, og genindførelse af opkrævning af told ikke er besluttet i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 3004/75«.

Den af Hauptzollamt for den forelæggende ret fremførte argumentation om, at artikel 7 ikke har til formål at regulere det særlige spørgsmål om efterfølgende indgivelse af oprindelsescertifikat, og at fremlæggelsesfristen i artikel 7 i visse tilfælde af efterfølgende indgivelse må anses for at være for lang, navnlig af

praktiske grunde, kan efter Kommissionens opfattelse ikke føre til andet resultat end det ovenfor anførte.

Ifølge Kommissionens opfattelse er det afgørende kriterium for fortolkningen og anvendelsen af artikel 7 »den naturlige sproglige forståelse af reglen«. Det fremgår imidlertid ikke af artiklens ordlyd, at oprindelsescertifikatet kun er gyldigt indtil toldangivelsen af varerne, og en fastlæggelse i fællesskabsretten af en ensartet minimumsfrist i henhold til artikel 7 vil være i retssikkerhedens interesse.

Der skal endvidere fortsat bestå en mulighed for efterfølgende indgivelse af oprindelsescertifikat inden for de frister, der er fastsat i artikel 7, også når fristen udløber efter udløbet af præferenceperioden — i den foreliggende sag den 31. december 1976 — idet dette tidspunkt alene markerer det seneste tidspunkt for angivelse af produkterne til overgang til fri omsætning. Der består hverken »en retlig forpligtelse eller reale grunde til at afslutte samtlige toldprocedurer under præferenceordningen den 31. december, og dette ville i øvrigt være umuligt i praksis i alle de tilfælde, hvor angivelsen til fri omsætning først sker den sidste dag i december«.

Efter følgende indgivelse af oprindelsescertifikater kan således også ske efter udløbet af præferenceperioden, under forudsætning af at opkrævningen af told ikke er genindført før dette tidspunkt, og dette gælder uafhængigt af, om fællesskabslofterne er nået ved årets udløb.

Med hensyn til, om et efterfølgende indgivet oprindelsescertifikat kan tages i betragtning, også når det har kunnet indleveres tidligere, har Kommissionen endelig anført, »at den blotte mulighed for at indgive oprindelsescertifikatet tidligere ikke indebærer, at dets gyldighedsperiode forkortes«. Efter gyldighedsperiodens udløb er det imidlertid det kompetente toldsted, der skal træffe afgørelse om, hvorvidt certifikatet bør antages.

Subsidiært har Kommissionen behandlet det tredje præjudicielle spørgsmål.

Efter Kommissionens opfattelse skal et produkt være indført til Fællesskabet i 1977, for at forordning nr. 3022/76 kan finde anvendelse. Da imidlertid angivelsen til fri omsætning i den foreliggende sag er sket i 1976, afhænger spørgsmålet, om indførslen kan henregnes til 1977, af, om det i tilfælde, hvor der foreligger en ufuldstændig angivelse til fri omsætning, er angivelsestidspunktet eller et senere tidspunkt, der er afgørende for den toldmæssige behandling.

På det pågældende tidspunkt var spørgsmålet ikke reguleret i fællesskabsretten og henhørte således under medlemsstaternes lovgivning. De betænkeligheder, som Bundesfinanzhof har givet udtryk for — nemlig at henførelse af indførslerne til 1977 kunne indebære en forfordeling af de importører, der i 1977 havde opfyldt samtlige betingelser for toldfritagelsen — er imidlertid ifølge Kommissionens opfattelse ikke afgørende, idet en præferenceordning som den her omhandlede ikke tager sigte på at indrømme importørerne fordele, men på handelspolitisk at begunstige oprindelseslandene for de pågældende varer.

I øvrigt er spørgsmålet om tidspunktet for angivelsen — når denne er ufuldstændig — senere blevet reguleret ved artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 79/695 af 24. juli 1979 om harmonisering af fremgangsmåderne ved varers overgang

til fri omsætning (EFT L 205, s. 19), hvorefter der blandt andet er mulighed for at erstatte angivelsen med en anden og senere. I så fald lægges »datoen for antagelsen af den ufuldstændige angivelse« til grund for fastsættelsen af importafgifterne.

Som følge af det anførte har Kommissionen foreslået, at de forelagte spørgsmål besvares således:

»1. Suspensionen af toldsatserne i medfør af artikel 1 i forordning (EØF) nr. 3004/75 kan anvendes for varer, der er indført, frembudt og angivet til fri omsætning i 1976, men for hvilke oprindelsescertifikat først er forelagt i februar 1977, hvis fremlæggelsesfristen efter artikel 7 i forordning (EØF) nr. 3214/75 ikke var udløbet på tidspunktet for indgivelsen af certifikat. Det samme gælder i tilfælde, hvor oprindelsescertifikatet kunne have været indgivet tidligere.

2. I tilfælde, hvor fremlæggelsesfristen efter artikel 7 i forordning (EØF) nr. 3214/75 var udløbet på tidspunktet for indgivelsen af oprindelsescertifikatet, henhører afgørelsen af, om oprindelsescertifikatet skal tages i betragtning, under det kompetente toldsted, jf. artikel 11, stk. 2«.

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 11. marts 1982 har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved J. Grunwald som befuldmægtiget afgivet mundtligt indlæg og besvaret spørgsmål fra Domstolen.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. april 1982.

Præmisser

1 Ved kendelse af 10. juli 1981, indgået til Domstolen den 10. august 1981, har Bundesfinanzhof i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 3004/75 af 17. november 1975 om fastsættelse af toldpræferencer for visse tekstilvarer med oprindelse i udviklingslande (EFT L 310, s. 24) og af Rådets forordning nr. 3022/76 af 13. december 1976 om åbning, fordeling og forvaltning af fællesskabstoldpræferencer for tekstilvarer med oprindelse i udviklingslande og -territorier (EFT L 349, s. 69).

2 Denne fortolkningsanmodning er fremsat under en sag mellem virksomheden Hellmuth Weidenmann GmbH & Co., der havde indført nogle baller vævet

kamgarnsstof fra Argentina, og Hauptzollamt Würzburg, der havde nægtet at lade varen være omfattet af toldfritagelsen i medfør af de nævnte forordninger.

3 Hauptzollamt begrundede sin afgørelse med, at Weidenmann først havde fremlagt oprindelsescertifikat for varerne den 2. februar 1977, medens indførslen fandt sted den 20. december 1976, og toldmyndighederne havde krævet fremlæggelse af oprindelsescertifikatet senest den 15. januar 1977 i henhold til bestemmelse C til den tyske brugstarif, som gik ud på, at der ikke kunne indrømmes toldpræference, hvis oprindelsescertifikatet ikke var fremlagt før det nævnte tidspunkt.

4 Forordning nr. 3004/75 bestemte, at tolden for visse varer med oprindelse i nærmere bestemte lande var suspenderet fra 1. januar til den 31. december 1976. Da den omtvistede indførsel opfyldte forordningens krav, var det herefter afgørende, om den havde fundet sted inden for den mængdemæssige begrænsning, som var fastsat for toldsuspensionen, og inden for det tidsrum, hvor en nærmere bestemt varemængde kunne indføres toldfrit. Med hensyn til fastlæggelsen af det tidspunkt, på hvilket størstemængden var nået, bestemte artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 3004/75 at »den faktiske afskrivning på fællesskabslofterne og størstemængderne for indførslerne af de omhandlende varer foretages, efterhånden som disse varer forevises i tolden med angivelse til fri omsætning og vedlagt et oprindelsescertifikat«. I artikel 3, stk. 2, hed det, at »en vare ... kun [kan] afskrives på et loft eller en størstemængde, hvis oprindelsescertifikatet forevises inden datoen for genindførelse af opkrævning af told«.

5 Denne retlige sammenhæng danner beggrund for den tvist, der i sidste instans behandles af Bundesfinanzhof, som har besluttet at forelægge Domstolen følgende tre spørgsmål:

»1. Kan suspensionen af toldsatserne efter artikel 1 i forordning (EØF) nr. 3004/75 anvendes for varer, der er indført, frembudt og angivet til fri omsætning i 1976, men for hvilke oprindelsescertifikat først er forelagt i februar 1977?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Gælder dette også, når oprindelsescertifikatet ganske vist først kunne forelægges i 1977, men på et tidligere tidspunkt end sket, dvs. inden den 15. januar 1977?

3. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Kan suspensionen af toldsatserne efter artikel 1 i forordning (EØF) nr. 3022/76 anvendes for varer, der er indført, frembudt og angivet til fri omsætning i 1976, men for hvilke oprindelsescertifikat er forelagt i 1977?«

Spørgsmål 1

6 Bundesfinanzhof's første spørgsmål til Domstolen går ud på, om et oprindelsescertifikat, der er fremlagt efter indførslen, forevisningen i tolden og angivelsen til fri omsætning i 1976 af visse varer, der var omfattet af Fællesskabets præferenceordning, i mangel af udtrykkelig bestemmelse herom, kan tages i betragtning med hensyn til den toldsuspension, der i forordning nr. 3004/75 var fastsat for tiden fra 1. januar til 31. december 1976, når certifikatet først blev fremlagt i februar 1977.

7 Det system af toldpræferencer, som Fællesskabet indrømmer, og som er gennemført ved de nævnte bestemmelser, er et led i Fællesskabets bestræbelser på, i overensstemmelse med den handelspolitik til fordel for udviklingslandene, som er fastsat inden for UNCTAD, gradvis at iværksætte en verdensomspændende udviklingspolitisk bistand, som bl.a. indebærer en forbedring af toldpræferencerne med det formål at opnå en stabil vækst i indførslerne af forarbejdede produkter fra udviklingslande.

8 Set i denne sammenhæng må toldpræferenceordningen, uanset at den indebærer et krav om fremlæggelse af et oprindelsescertifikat som grundlag for anvendelsen af præferencesatserne, ikke fortolkes på en sådan måde, at der opstår mulighed for at anvende for restriktive administrative foranstaltninger i forbindelse med den konkrete udformning af den kontrol, der foretages efter varernes oprindelse.

9 Bestræbelserne herpå har fundet udtryk i affattelsen af forordning nr. 3004/75. Medens ordlyden af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 3004/75 ikke angiver, om oprindelsescertifikatet skal fremlægges samtidig med frembydelsen i tolden, fremgår det af samme artikels stk. 2, at dette ikke kræves,

idet det i stykket bestemmes, at »en vare ... kun [kan] afskrives på et loft ... hvis oprindelsescertifikatet forevises inden datoen for genindførelse af opkrævning af told«. Af disse bestemmelser samt af de fulgte formål som beskrevet ovenfor kan det udledes, at fremlæggelsen af certifikatet kan ske efter frembydelsen i tolden, når fremlæggelsen sker før genindførelsen af opkrævning af told.

10 Da der ikke findes udtrykkelige regler i forordning nr. 3004/75 om længden af den frist, der skal gælde for fremlæggelse af oprindelsescertifikat, må de supplerende regler i Kommissionens forordning nr. 3214/75 af 3. december 1975 (EFT L 323) finde anvendelse. Det fremgår af forordningens artikel 7 sammenholdt med artikel 11, at oprindelsescertifikatet:

— almindeligvis er gyldigt i fem måneder fra den dato, hvor de ansvarlige myndigheder i det eksporterende præferenceberettigede land har udstedt det,

— er gyldigt i ti måneder, såfremt varerne har passeret et eller flere landes territorium i henhold til bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, litra b),

— kun kan fremlægges inden for gyldighedsperioden, bortset fra tilfælde af force majeure eller ekstraordinære omstændigheder,

— herudover kan antages af toldmyndighederne, når varerne er frembudt for dem før udløbet af certifikatets gyldighedsperiode.

11 Disse bestemmelser, der i det væsentlige angår certifikatets gyldighedsperiode, giver imidlertid ikke noget svar på det bestemte problem, som den nationale domstol har rejst. Bestemmelserne viser imidlertid, at et oprindelsescertifikat gyldigt kan fremlægges inden for et tidsrum af flere måneder efter indførslen, hvilket giver virksomhederne en berettiget forventning om at kunne fremlægge ethvert certifikat, så længe det er gyldigt i den ovenfor anførte forstand.

12 Da der ikke findes udtrykkelige bestemmelser om det modsatte, kan en importør ikke nægtes ret til at fremlægge et gyldigt ertifikat efter udløbet af

gyldighedsperioden for forordning nr. 3004/75, når certifikatet vedrører en indførsel, som er gennemført i denne periode. Når Kommissionen ikke i løbet af det pågældende år har genindført tolden, kan efterfølgende fremlæggelse af certifikatet i de første måneder af det følgende år lige så lidt som efterfølgende fremlæggelse i løbet af året gøre indgreb i den tilsigtede anvendelse af forordningen, så meget mere som afskrivningen af varerne på lofterne kan ske, straks de frembydes i tolden. Det anførte bestyrkes i det foreliggende tilfælde af, at det ikke konstateredes, at lofterne blev nået i 1976, og at toldsuspensionen uden afbrydelse eller ændring videreførtes i 1977.

13 Svaret til den nationale domstol bør altså være, at suspensionen af toldsatserne efter artikel 1 i Rådets forordning nr. 3004/75 kan anvendes på varer, der er indført, frembudt og angivet til fri omsætning i 1976, også selv om oprindelsescertifikatet er fremlagt efter udløbet af forordningens gyldighedsperiode, forudsat at certifikatet er gyldigt og er fremlagt i overensstemmelse med betingelserne i artiklerne 7 og 11 i Kommissionens forordning nr. 3214/75.

Spørgsmål 2

14 Under henvisning til besvarelsen af det første spørgsmål, bør svaret på det andet spørgsmål være, at da et oprindelsescertifikats gyldighed er et objektivt forhold, skal certifikatet antages, når det opfylder fællesskabskravene som beskrevet ovenfor, uanset hvilke nærmere regler de nationale toldmyndigheder har ment selv at burde fastsætte. Det bestemmes nemlig i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 3004/75, at Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne træffer alle passende forholdsregler for at sikre forordningsreglernes anvendelse. Da fællesskabsreglerne i sig selv er tilstrækkelige, bør ensidigt fastsatte nationale regler ikke tages i brug med henblik på en nærmere regulering af gennemførelsesmåden.

Spørgsmål 3

15 Da svaret på spørgsmål 1 er bekræftende, er det ufornødent at tage stilling til spørgsmål 3.

Sagens omkostninger

16 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale domstol, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Bundesfinanzhof, for ret:

1. **Suspensionen af toldsatserne efter artikel 1 i Rådets forordning nr. 3004/75 kan anvendes på varer, der er indført, frembudt og angivet til fri omsætning i 1976, også selv om oprindelsescertifikatet er fremlagt efter udløbet af forordningens gyldighedsperiode, forudsat at certifikatet er gyldigt og er fremlagt i overensstemmelse med betingelserne i artikel 7 og 11 i Kommissionens forordning nr. 3214/75.**

2. **Et gyldigt oprindelsescertifikat skal antages, uanset hvilke nærmere regler de nationale toldmyndigheder har ment selv at burde fastsætte.**

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juni 1982.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

A. Touffait
Formand for tredje afdeling